Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος | *Ἐν Ἀθήναις, 30 Σεπτεμβρίου 1906* | *Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 44*

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

ΕΝΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ

Ἐπὶ τέλους τὸ περίφημον Σάββατον, ἡ ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῆς *Νεροσαΐτας*, ἦλθεν. Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ξυνηθρόσουπας, τὸ ἁμάξι εἶνε ἕτοιμο. Ὁ Τζὲφ κάθεται εἰς τὸ ἐδώλιον μὲ τὴν μεγάλην κόκκινην οἰκοστολήν του. Στολισμένες σὰν νὰ πηγαίνουν εἰς γάμον, ἡ δασκάλισσα κυρία Σούμανων, ἡ Ἰαπωνέζα Ἡλιοπρόσωπη, μαζὶ μὲ τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Κορνρόζ, ἀναβαίνουν εἰς τὸ ἁμάξι. Καὶ ἡ ὀμβρέλλα τῆς κυρίας Τζίννης γαντζώνεται φυσικὰ εἰς τὸν κῶτσον τῆς διδασκαλίσσης, ἐξαποστέλλει τὸ γαλονοφόρον καπέλλο τοῦ Τζὲφ εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου καὶ ἀνασηκώνει τὴν μύτην τῆς Ἡλιοπρόσωπης ἕως τὰ φρύδια.

Ἐγὼ εἶμαι σελλωμένος καὶ σαμαρωμένος μὲ τὰ κόκκινα φουντάκια μου, μὲ μεγάλην στολὴν τῆς ἐξόδου κ' ἐγώ, κ' ἔχω στὴν ράχιν μου τὴν μικροῦλά μου Μάτζη. Ὁ Μπὲν εἶνε καβάλλα, καὶ αὐτός, στὸν Κὸκ-Λικό· ὁ ἀγαθός μας πλοίαρχος Θωμᾶς-Στίκ, ἔφιππος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα τοῦ φίλου του Τάφφη, θὰ κάμῃ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἱππικοῦ!

Ἀλλά, τὴν στιγμὴν ποὺ αἱ κυρίαι συμμαζεύουν τὰ φουστάνια των ἐπάνω εἰς τοὺς κάγκους τοῦ ὀχήματος, ἕνας μαῦρος ἀνοίγει τὴν καγκελλόπορταν καὶ ὁρμᾷ, κατάτρομαγμένος πρὸς τὸ μέρος μας, ἐνῷ στριφογυρίζει μέσα στὰ χέρια του τὸ χρυσοκεντημένο κασκέττο του. Περιττὸν νὰ τὸν περιγράψω περισσότερον, τὸν ἐγνωρίσατε· εἶνε ὁ αἰώνιος Μπώμπυ-Μπώψ, μὲ τὰ μάτια του πιὸ πεταγμένα καὶ ἄσπρα παρὰ κάθε ἄλλην φοράν.

— Τί τρέχει πάλιν; φωνάζει ὁ κ. Κορνρόζ. Τί βλακεία ἑτοιμάζεις σήμερα νὰ μᾶς ξεφουρνίσῃς, κουτο-Μπώμπη; Μίλησε γρήγορα· εἴμαστε βιάστικοι!

— Κύριε, λέγει μὲ ἀγωνίαν ὁ Μπώμπης· ἔχει τοὐλάχιστο μαζὶ ἐσᾶς πολλὰ τουφέκια καὶ πιστόλες μέσα ἁμάξι;

— Πῶς, πολλὰ τουφέκια καὶ πιστόλες! ξεφωνίζει ἡ κυρία Τζίννη. Τί εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ ἀστειότης, Μπώμπαρε; Ἔχασες τὰ μυαλά σου;

— Ὄχι, κυρία! σκούζει ὁ θυρωρός, ἐνῷ χειρονομεῖ σὰν τρελλός. Δὲν ἔχασα τίποτα. Λένε, εἶνε παντοῦ ἄγριοι, ποὺ ἤρθανε κλέψουνε σπίτια καὶ σκοτώσουνε ἄνθρωποι! Αὐτοὶ ποὺ εἶνε ὀνομά τους φυλὴ Φείδια-Πόδια, καὶ εἶνε κακοὶ σὰν ἄγριος θηρίον! Νά, πρέπει Κύριος καὶ Κυρίες πάρουνε μαζί τους πολλὰ-πολλὰ τουφέκια μὲ τέσσερες-πέντε φωτιές, καὶ καραμπίνες γεμάτες ἴσα μ' ἀπάνω, γιὰ νὰ κάνῃς μπάμ! μπούμ! μπάμ! καὶ φύγουνε Φείδια-Πόδια! Νά, αὐτό!

— Ἀ! ἄ! εἶνε οἱ Φειδοπόδαροι! χαχανίζει ὁ Τζέφ. Ἂν ἔχουνε πόδια ὅσο ἔχουν τὰ φείδια, οἱ ἄγριοί σου Μπωμπινό μου, δὲν θὰ πᾶνε μακρυά!

— Ἔλα, Μπώμπη, φθάνει! λέγει ὁ βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων· μὴ μᾶς κάνῃς τὸν παλαβό, καὶ μὴ λὲς πολλὰ ἀστεῖα! Ὅταν πηγαίνω νὰ διασκεδάσω, μήπως ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μεταμορφώνω τὸ ἁμάξι μου εἰς κινητὸν φρούριον καὶ νὰ τὸ ὀχυρώνω μὲ κανόνια καὶ τορπίλλες; Ἂν οἱ περίφημοί σου Φειδοπόδαροι κάνουν τὸν περίπατό τους στὸ λειβάδι, πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσῃς νὰ τὸν κάνουν, καὶ νὰ μᾶς ἀφίσῃς κ' ἐμᾶς νὰ φεύγωμε... Τράβα, Τζέφ!

— Ἐμπρός! ἐβροντοφώνησεν ὁ Τζὲφ εἰς τὸ ἄλογό του, καὶ τοῦ ἐθώπευσε τὴν ράχιν μὲ τὴν φοῦνταν τοῦ μαστιγίου του.

Καὶ ἐπήραμε δρόμο...

Εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, εὑρήκαμεν ὅλην τὴν πόλιν εἰς τὸ πόδι, τὰ μαγαζιὰ κλειστά, καὶ

«Ἔχω στὴν ράχιν μου τὴν μικροῦλά μου Μάτζη...» (Σελ. 345, στ. α'.)

πλῆθος πολὺ καὶ φαιδρότατον, μὲ ροῦχα λαμπριάτικα, ποῦ ἐγέμιζε τοὺς σημαιοστολισμένους δρόμους κ' ἐπήγαινεν εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ ναυτικὰ πειράματα τοῦ κ. Πλώμπ, τὰ ὁποῖα ἐλάμβαναν τὰς διαστάσεις ἐθνικῆς πανηγύρεως.

Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε μόνοι σας, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, τί χειροκροτήματα καὶ τί ζητωκραυγὰς ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ συμπαθητικὸν πλῆθος, ὅταν εἶδε τὸ ἀμάξι νὰ περνᾷ τὰς λεωφόρους, συντροφευόμενον ἀπὸ ἕνα ζέβρον, τὸν ὁποῖον ἐκαβαλλίκευεν ἕνα ἀγοράκι, καὶ ἀπὸ ἕνα ἱπποπόταμον, ποῦ εἶχεν ὡς ἀμαζόνα μίαν χαριτωμένην μικροῦλαν. Ἦτο παταγώδης ἡ ἐπιτυχία μας.

Ἔγινεν ὅμως σωστὴ ἀποθέωσις, ὅταν

«Ἐσώροκουβαριάσθη ἀνάσκελα...» (Σελ. 346, στ. β'.)

ἐνεφανίσθην, μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους μου, εἰς τὴν ἐπίσημον ἔξέδραν, ὅπου εἶχαν ἤδη καταλάβῃ θέσεις οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες τῆς πόλεως, οἱ πρόεδροι τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιριῶν καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπιστημονικῶν συλλόγων καὶ ἐφημερίδων.

Καλὰ ποῦ ἦτο στερεά, ἐκείνη ἡ ἐπίσημος ἔξέδρα. Διότι ἦτο ἁπλοῦστατα ἕνας ἀπὸ τοὺς λιμενοβραχίονας, ὅπου, χωρὶς νὰ στήσουν χωριστὴν ἔξέδραν, ἐτοποθέτησαν καθίσματα καὶ βελουδένιες πολυθρόνες, κάτω ἀπὸ μίαν σκιάδα, ποῦ εἶχε τὰ χρώματα τῆς σημαίας τῆς ὁμοσπονδίας.

Ἀλλὰ τὴν μεγαλήτεραν ἐντύπωσιν ἐκάμαμεν βεβαίως εἰς τὸν κ. Ἀρχιβάλδον Βερμούτ, τὸν συμπαθητικὸν ἀρχειοφύλακα τῆς «Ἐπιστημονικῆς Λέσχης τῶν Ναυτίλων», τῆς ὁποίας πρόεδρος ἦτο ὁ κ. Πλὼμπ ὁ ἴδιος.

Ὁ κ. Ἀρχιβάλδος ἦτο ἕνας τοσούλης γεροντάκος, καθαρούτσικος καὶ ζαρωμένος, φίλτατος φίλος τῆς οἰκογενείας Κορνρόζ, καὶ λιγάκι κωμικός, μὲ τὸ μοῦτρό του τὸ χονδρὸ ἴσα μ' ἕνα γρόνθον, τὸ χωμένο κάτω ἀπὸ τὴν περροῦκάν του, τὴν ξανθὴν καὶ ὁλόσγουργην. Προσθέσατε, ὅτι ἦτο καὶ κωφὸς σὰν... κουφοξυλιά...

Ἅμα εἶδε τοὺς καλούς του φίλους τῆς Ξυνηθρόσουπας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν σκιάδα μὲ ἕνα ἱπποπόταμον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀκολουθοῦσε σὰν τὸ σκυλάκι, ἐτραβήχθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του, ἀλλὰ μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἐμπέρδευσε τὰ πόδια του εἰς τὰ καθίσματα, καὶ πατατράκ! ἐσωροκουβαριάσθη ἀνάσκελα, μέσα εἰς τοὺς καναπέδες καὶ τὲς πολυθρόνες.

Ἡ κυρία Τζίννη, ἡ κυρία Σούμανων καὶ ἡ Ἡλιοπρόσωπη, μὲ τρομαγμένα ξεφωνητά, ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, κατώρθωσαν νὰ τὸν ψαρεύσουν κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα, καὶ μὲ πολὺν κόπον τὸν ἔστησαν ὀρθὸν εἰς τὰ πόδια του.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε σπάσῃ τίποτε μὲ τὸ πέσιμον· μόνον τὰ ἐνδύματά του εἶχαν γεμίσῃ ἀπὸ σκόνην καὶ ἡ ὡραία περροῦκά του εἶχε στραβώσῃ κωμικώτατα. Ἡ κυρία Τζίννη τοῦ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν της, ἐνῷ ἡ Ἡλιοπρόσωπη ἐξεσκόνιζε τὰ ροῦχά του μὲ τὸ μανδύλι της καὶ ἡ κυρία Σούμανων ἐσκούπιζε τὰ χέρια τοῦ συμπαθητικοῦ ἀρχειοφύλακος, ποῦ εἶχαν γεμίσῃ μὲ ἄμμον.

Αὐτὸς ἐστέκετο νὰ τοῦ κάμουν τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ ἐσάστιζε ποῦ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὰς εὐχαριστήσῃ.

— Εἶσθε μητεροῦλες γιὰ μένα, κυρία, κυρίες μου! ἔλεγε γεμάτος συγκίνησιν, μὲ τὴν ψιλὴν φωνοῦλά του, ποῦ ἔμοιαζε μὲ τὴν ψεύτικην φωνὴν κουκλίτσας.

Ἐγὼ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκρατοῦσα τὰ γέλιά μου, καθὼς ἐσυλλογιζόμην, ὅτι ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς κ. Βερμοὺτ ἦτο τοὐλάχιστον ἐνενῆντα ἐξ ἐτῶν, ἑπομένως ἡ παρομοίωσις ἐκείνη ἐφόρτωνεν ἀπὸ ἑκατὸν δεκαὲξ τοὐλάχιστον χρόνια εἰς τὴν καθεμίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς κυρίας!

Ἡ κυρία Τζίννη ἔβαλε κατόπιν, μόνη της, τὸ γεροντάκι κ' ἐκάθησεν εἰς τὴν μέσην, μεταξύ της καὶ τῆς κυρίας Σούμανων, σὰν νὰ ἦτο παιδάκι. Καὶ τότε ὁ ἀρχειοφύλαξ τῆς «Ἐπιστημονικῆς Λέσχης τῶν Ναυτίλων» ἔσφιξε τὰ χέρια της μέσα στὰ ἰδικά του, καὶ τῆς εἶπε κατενθουσιασμένος:

— Ἤρθατε, ἀγαπητή μου κυρία Τζίννη, νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸν ἔκλαμπρον θρίαμβον τοῦ ἀγαπητοῦ μας Προέδρου.

— Βεβαιότατα! ἐννοεῖται! τοῦ ἐφώναξεν ἡ κυρία Κορνρόζ εἰς τὸ αὐτί. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τελείως ἡ *Νεροσαΐττα!*

— Εἴσθε μυριάκις καλή! ἀπήντησεν ὁ κ. Βερμοὺτ γελαστός. Εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της!

Τί ἐσήμαινεν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις; καὶ τί ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσαν τὰ κωφὰ αὐτὰ τοῦ μικροῦ ἀρχειοφύλακος; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ἀλλὰ ἡ κυρία Τζίννη δὲν ἔδειξε καμμίαν ἀπορίαν. Ἦτο ἀπὸ πολλοῦ συνηθισμένη μὲ τὰς παρεννοήσεις τοῦ καλοῦ γεροντάκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελέ ποτὲ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν κωφότητά του καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι τὰ ἤκουε πολὺ καλὰ ἢ τὰ ἐμάντευεν ὅλα ὅσα τοῦ ἔλεγαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζώ.*)

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ

Τὰ πολὺ παλιὰ καὶ περασμένα χρόνια ἔζοῦσαν εἰς τὴν Περσίαν δύο ἄνθρωποι, καὶ ὅλος ὁ κόσμος μ' αὐτοὺς εἶχε νὰ κάμῃ, διὰ τὴν μεγάλην φιλαργυρίαν των.

Ἔλεγαν ὅλοι καὶ ἀνέφεραν τοὺς θησαυρούς, ποῦ ἐκεῖνοι οἱ δύο φιλάργυροι ἐμάζευαν κ' ἔκρυβαν μέσα στὰ ὑπόγεια καὶ τοὺς κρυφοὺς κρυψῶνές των. Ἦσαν ὅμως καὶ οἱ δύο τόσον ἀπεριποίητοι καὶ κουρελιάρηδες, τόσον παραδόπιστοι, ὥστε κανεὶς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. Ἀπ' ἐναντίας ὅλοι τοὺς ἐπεριφρονοῦσαν.

Ὁ ἕνας εἶχε ὄνομα Σφιχτοχέρης καὶ ἔμενε εἰς τὴν Κούφαν' τὸν ἄλλον, τὸν μεγαλήτερον στὰ χρόνια, τὸν ἔλεγαν Τσιγγενέ, καὶ ἦτο κάτοικος τῆς Βασσόρας. Ἐγνωρίζοντο ἐκ φήμης, ἀλλά, ἐπειδὴ ὁ καθένας των ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ὡς τὸν μεγαλήτερον φιλάργυρον τῆς οἰκουμένης, δὲν εἶχαν σχέσεις. Ἐθύμωνε ὁ Σφιχτοχέρης, ἅμα τοῦ ἔλεγαν:

— Ἀ! ὁ Τσιγγενὲς σὲ περνᾷ πολύ!

Κ' ἐγίνετο ἔξω φρενῶν ὁ Τσιγγενὲς, ἅμα κανεὶς τοῦ ἔλεγε:

— Ποῦ νὰ τὸν φθάσῃς ἐσύ, τὸν Σφιχτοχέρη!...

Ἂν καὶ ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ ζηλοφθονία μεταξύ των, ἤθελεν ὅμως νὰ γνωρίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἀπὸ κοντά.

Τὰ ἔφερε λοιπὸν ἡ τύχη νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι ὁ Τσιγγενὲς ἕως τὴν Κούφαν, διὰ νὰ εἰσπράξῃ κάτι χρήματα. Ὁ δρόμος ἦτο μακρυνός, αὐτὸς ὅμως τὸν ἔκαμεν ὅλον μὲ τὰ πόδια, καὶ ἕνα πρωὶ ἔφθασεν εἰς ἐκείνην τὴν πολιτείαν.

Ὁ Σφιχτοχέρης, ὅταν ἔμαθε τὸν ἐρχομόν του, ἔτρεξε ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ τὸν εὕρῃ.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, ἂν αὐτὸς ὁ ἐρίφης θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ δώσῃ μερικὰ μαθήματα... οἰκονομίας! — ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του.

Κατὰ τὸ βράδυ, τὸν ἀπήντησεν εἰς τὸν δρόμον, τοῦ ἔκαμε χίλια κομπλιμέντα, εἰς τὰ ὁποῖα μόλις κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Βασσοριανός, διότι, φαίνεται ἐφιλαργυρεύετο καὶ τὰ λόγια του ἀκόμη.

— Ἔτρεξα, τοῦ εἶπεν ὁ Σφιχτοχέρης, 'ς ὅλα τὰ πανδοχεῖα, ὅπου ὑπέθετα πῶς εἶχες κονέψῃ, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν σὲ εὕρισκα. Τέλος πάντων, σ' ἐπέτυχα, καλέ μου δάσκαλε. Καὶ εἶμαι κατευχαριστημένος! Μοῦ δίνεις τὴν ἄδειαν νὰ σὲ συνοδεύσω ἕως τὸ πανδοχεῖον ὅπου μένεις;

— Ἐγὼ δὲν μένω σὲ πανδοχεῖον. Διατί νὰ κάμω ἄδικα ἔξοδα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωκε σ' ὅλους μας τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ δρόμου, ὅπου πλαγιάζει κανεὶς χάρισμα;

— Ὁμιλεῖς σοφώτατα! Εἶνε ὅμως ἀνάγκη καὶ νὰ τρῶμε! ἀπεκρίθη κατακόκκινος ὁ Σφιχτοχέρης, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ ἄλλος τοῦ ἔδωκε κι' ὅλας τὸ πρῶτον μάθημα.

— Τρῶμε χορταράκια, φροῦτα, ὅ,τι βρεθῇ, ποῦ νὰ μὴ στοιχίζῃ τίποτε!... διέκοψεν ὁ Τσιγγενές, δι' αὐτὸ πηγαίνω κ' ἐγὼ νὰ βρῶ τὸ δεῖπνόν μου, καί... καληνύκτα!

Ἐπῆρε δρόμο κ' ἔφευγε. Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέφερεν εἰς τὸν Σφιχτοχέρην, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ, δὲν ἐφαντάσθη ἄλλο μέσον παρὰ νὰ τὸν καλέσῃ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὅτι θὰ τὸν ἐτάγιζε τόσον ἐλεεινά, ὥστε, ὅσα κι' ἂν ἐξώδευε διὰ τὸ φαγητὸν τοῦ Βασσοριανοῦ, θὰ τὰ ἔβγαζε μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τὰ σοφὰ διδάγματα τῆς συνομιλίας του.

— Θὰ μοῦ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ καθήσῃς στὸ φτωχικὸ τραπέζι μου...Ὦ! χωρὶς πολλὰ πράγματα...

Ὁ Τσιγγενὲς ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ τὸν ἐκαλοῦσε. Εἶχεν ἀκούσῃ πολλὰ διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, καὶ τοῦ ἐφαίνετο παράδοξον, πῶς τὸ ἀπεφάσιζε νὰ τοῦ κάμῃ τὸ τραπέζι. Ἐδέχθη λοιπὸν διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔτρεχε, καὶ οἱ δύο συνάδελφοι ἐκάθησαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα κουτσὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖον μὲ δύο ξύλινα σκαμνιὰ κ' ἕνα ἀχυρόστρωμα συνεπλήρωνε τὴν ἐπίπλωσιν τῆς ἀχυροκαλύβας, ὅπου ἔμενεν ὁ Σφιχτοχέρης. Ἔφαγαν ἐλῆες σαρακωφαγωμένες καὶ ψωμὶ τόσο ξερὸ καὶ σκληρό, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ τὸ ἀφίσουν μίαν ὥραν εἰς τὸ νερὸ νὰ μαλακώσῃ, διὰ νὰ τὸ δαγκάσουν, καὶ μερικὰ μῆλα σπουληκιασμένα καὶ σαπισμένα! Καὶ ἔβρεξαν αὐτὰ τὰ πλούσια φαγητὰ μ' ἕνα ξυνισμένο κρασί, ὅπου εἶχαν ρίξῃ τὸ πενταπλάσιον νερό...

Ὁ Τσιγγενὲς ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν εἶχε φάγῃ μὲ τέτοιαν πολυτέλειαν, καί, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ Σφιχτοχέρη, εἶπε, πρὶν τὸν καληνυκτίσῃ:

— Πρέπει νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν περιποίησιν. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐργασίαν, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ ἔλθω εἰς τὴν Κούφαν. Θὰ μείνω λοιπὸν καὶ αὔριον ἐδῶ. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους, καὶ αὔριον πρωὶ-πρωὶ θὰ σηκωθῶ νὰ τρέξω στὲς δουλειές μου. Δὲν πρέπει νὰ χάνῃ κανεὶς τὸν καιρόν του, διότι ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα. Σὲ προσκαλῶ νὰ γευματίσωμεν αὔριον μαζί, καὶ διὰ νὰ μὴ χασομερήσω, ἔλα νὰ μ' εὕρῃς τὸ μεσημέρι, εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας τῆς ἀγορᾶς.

Ἐκαλημυκτίσθησαν κ' ἐχωρίσθησαν. Ὁ Σφιχτοχέρης, ἕως ὅπου κοιμηθῇ, ἐσυλλογίζετο ὅτι, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Τσιγγενέ, δὲν θὰ ἔκαμνε τὸ ἔξοδον διὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὸ τραπέζι· καὶ ὁ Τσιγγενὲς ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Σφιχτοχέρης ἦτον ἕνας ἀνάξιος, ἀφοῦ ἐσπαταλοῦσε τόσα πολλὰ διὰ τὴν κοιλίαν του...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, συνηντήθησαν εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀπὸ μακράν, ἅμα εἶδε τὸν Σφιχτοχέρην ὁ Τσιγγενές, τοῦ ἐφώναξε καταχαρούμενος:

— Γρήγορα, γρήγορα!... Τώρα μόλις ἄδειασα... Πᾶμε νὰ κάνωμε τὰ ψώνια μας!

Καὶ ἐπῆγαν πρῶτα στοῦ ψωμᾶ:

— Εἶνε καλὸ τὸ ψωμί σου; ἠρώτησεν ὁ Τσιγγενές.

— Ἔξοχο! Δὲν τὸ βλέπετε; Ἄσπρο καὶ φρέσκο σὰν τὸ βούτυρο!...

— Ἔχεις δίκαιο, ψωμᾶ, ἀπήντησεν ὁ φιλάργυρος· τὸ βούτυρο εἶνε προτιμότερον ἀπὸ τὸ ψωμί, ἀφοῦ συγκρίνῃς τὸ ψωμί σου μὲ τὸ βούτυρο, καὶ θὰ κάνω ἄσχημα νὰ μὴν ἀγοράσω βούτυρο ἀντὶ ψωμί...

Καὶ ἐπῆγαν στὸν βουτυρᾶ.

— Ἔχεις καλὸ βούτυρο;

— Περίφημο, ἀφεντικό! Βούτυρο πρώτης τάξεως, γλυκὺ καὶ νόστιμο, σὰν τὸ καλλίτερο λάδι.

— Ἀ! δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, βουτυρᾶ, τὸ λάδι εἶνε βέβαια προτιμότερο ἀπὸ τὸ βούτυρο. Νὰ μὲ συγχωρῆς, ποῦ σ' ἐνώχλησα ἄδικα, προτιμῶ ὅμως ν' ἀγοράσω λάδι...

Καὶ ἐπῆγαν στοῦ λαδᾶ.

— Ἐ! λαδᾶ, τὸ λάδι σου εἶνε τῆς προκοπῆς;

— Τέλειο, καὶ μὲ ἐγγύησιν! Μόνον νὰ τὸ κυττάξετε, θὰ ἰδῆτε πόσο εἶνε καθαρὸ καὶ λάμπει σὰν τὸ νεράκι!

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τίποτε στὸν κόσμο δὲν εἶνε τόσο καλὸ σὰν τὸ νερό. Λοιπόν, Σφιχτοχέρη μου, δὲν θὰ πάρωμε λάδι. Ξέρω ἐδῶ κοντὰ μιὰ βρύση. Πᾶμε νὰ χορτάσῃς!

Καὶ ἐτράβηξαν κατὰ τὴν ἐξοχήν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ποῦ ἐγνώριζεν ὁ Τσιγγενές, ἐκάθησαν στὰ χορταράκια, — τὸ καλλίτερο τραπέζι! — καὶ ὁ Σφιχτοχέρης ἐγέμισε τὴν κοιλιά του μὲ νερό, ἀφοῦ τὸ νερὸ ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸ λάδι, καὶ τὸ λάδι ἀπὸ τὸ βούτυρο, καὶ τὸ βούτυρο καλλίτερο ἀπὸ τὸ ψωμί.

Ὁ γέρων φιλάργυρος τῆς Βασσόρας ἔμεινεν εὐχαριστημένος, διότι ἐδίδαξεν εἰς τὸν συνάδελφόν του πόσον ἀνώτερός του ἦτο, καὶ ὁ Σφιχτοχέρης τὸ ἀνεγνώρισε:

— Θὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μάθημα! εἶπεν, ἐνῷ ἔσφιγγε τὴν κοιλιά του.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔτρεφε τὸν βαθύτερον σεβασμὸν πρὸς τὸν Τσιγγενέ, — τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι πάντοτε ὑπῆρχον εἰς τὸν κόσμον ἀνόητοι ἄνθρωποι, καὶ ἄλλοι ἀνοητότεροι διὰ νὰ τοὺς θαυμάζουν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι, πρὶν περάσῃ πολὺς καιρός, ἀπέθαναν καὶ οἱ δύο φιλάργυροι ἀπὸ τὴν πεῖναν, διότι καὶ οἱ δύο πολὺ συχνὰ ἔκαμναν πλουσιοπάροχα γεύματα μὲ νεράκι, ὅπως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδιαβάσατε παραπάνω.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον.

ΚΑΙ ΜΕ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὁ Μπέμπης ἀντιστέκεται εἰς τοὺς πειρασμούς, ὁ Μπέμπης εἶνε ἀκλόνητος σὰν βράχος. Κάπου-κάπου μοναχὰ ὁ Πέτρος τὸν σκουντᾷ κρυφὰ μὲ τὸ γόνατο εἰς τὴν τάξιν. Καὶ ὁ Μπέμπης τοῦ λέγει εὐχαριστῶ...

— Ἀ! ναί... ἐξέχασα, λίγο ἔλειψε ν' ἀρχίσω τὲς φλυαρίες, καὶ νὰ μὲ τσακώσῃ ὁ καθηγητής...

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ὅτι οἱ τρεῖς μῆνες ἐπέρασαν χωρὶς κανένα κακὸν βαθμόν, χωρὶς μιὰ τιμωρία; — Ἔγιναν καὶ αἱ ἐξετάσεις, καί, ὅταν ἐβγῆκαν τὰ ἀποτελέ-

«Φορτωμένος μὲ βραβεῖα.» (Σελ. 348, στ. α'.)

σματα, ὁ Μπέμπης ἐγύρισε στὸ σπίτι φορτωμένος μὲ βραβεῖα. Ἡ μητέρα εἶχε ἔρθῃ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ μαζί του ἐπῆρε καὶ τὸν φίλον του τὸν Πέτρον, κ' ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχήν των. Ὁ Πέτρος δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, καὶ τὰ μεγάλα του ἐκφραστικὰ μαῦρα μάτια ἦσαν δακρυσμένα ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Βλέπετε, μπαμπᾶ, (εἶπεν ὁ Μπέμπης, ὅλος καὶ καμάρι πιά, εἰς τὸν πατέρα του,) πῶς ἐκράτησα τὸν λόγον μου; Τώρα ὅμως, ποῦ εἶνε παύσεις, θὰ κάνωμε μὲ τὸν Πέτρο τοῦ κόσμου τὰ παιγνίδια καὶ τὲς τρέλλες!

— Καὶ γιὰ νὰ εἶνε σωστὸ τὸ πανηγύρι, λέγει ἡ μαμμά, δὲν λείπει παρὰ ἡ Μπεμπέκα, καὶ ἡ Μπεμπέκα ἔρχεται αὔριο...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θρίαμβος τέλειος!

Ἡ Μπεμπέκα ἦλθε, καὶ φαντάζεσθε πιά, καλά μου παιδάκια, τί ὡραῖα ἐπέρασαν τὰς παύσεις των οἱ μικροί μας φίλοι.

Τί κρῖμα ὅμως! Ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα γρήγορα τελειόνουν, καὶ αἱ παύσεις ἐτελείωσαν! Τὸν Σεπτέμβριον, ὁ Μπέμπης καὶ ὁ φίλος του ἐξαναπῆγαν εἰς τὸ σχολεῖόν των, ἡ Μπεμπέκα ἐσωτερικὴ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον. Τὸν ἄλλον χρόνον, ἄλλες παύσεις, πάλιν εἰς τὴν ἐξοχήν, *πάλιν καλὴ συντροφιά*.

Ἐπέρασαν ἔτσι πολλὰ ὡραῖα καλοκαίρια, καὶ ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ ἀπολυτήριόν του, ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του.

Ὁ Μπέμπης ἐπῆγεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἔγινε φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, καὶ ὕστερα δικηγόρος. Εἶνε μεγάλος πιά, καὶ κερδίζει πολλά. Ἡ ἐξαδελφούλα του, ἡ Μπεμπέκα, εἶνε τώρα δεσποινίς, ἡ δεσποινὶς *Ἀσπασία*... Εἶνε ἀρραβωνιασμένη, καὶ νά την, τὴν βλέπετε εἰς τὸ παραθύρι, ποῦ περιμένει τὸν ἀρραβωνιαστικόν της, τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται σήμερον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, πλούσιος ὁμογενής, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του, διὰ νὰ κάμουν γάμους καὶ χαρές, καὶ ξεφάντωσες καλές, — ὅπως λένε στὰ παραμύθια.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑ προχθὲς εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τὸν μικρότερον... τὸν μικρότερον... συνδρομητήν; Ὄχι! εἶδα τὸν μικρότερον φοιτητὴν τοῦ ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου! Εἶνε ὁ φίλτατός μας *Δικέφαλος Ἀετός*, ἐτῶν 14, ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου καὶ μέλλων ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν. Σημειώσατε ὅτι τὴν ἀνακάλυψιν δὲν τὴν ἔκαμα ἐγώ· τὴν ἔκαμε πρὶν ἀπὸ ἐμὲ μία ἐφημερίς, τὸ «Ἄστυ», τὸ ὁποῖον μάλιστα ἔλαβε καὶ συνέντευξιν μὲ τὸν «μικρότερον φοιτητήν». Ἡ ἰδική μου ἀνακάλυψις εἶνε — ἀλλὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δι' αὐτὴν δὲν ζητῶ δίπλωμα, — ὅτι ὁ «μικρότερος φοιτητής» ἔβγαλε προχθὲς τὰ *ναυτικὰ* (μὲ τὰ ὁποῖα τὸν περιέγραψε τὸ «Ἄστυ») κ' ἔβαλε τὰ *πολιτικά*, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς τὸν περιγράψω ἐγώ.

Φαντασθῆτε ἕνα μικροσκοπικὸν λιμοκοντορίσκον μὲ κίτρινα παπούτσια, μὲ μπλὲ-μαρὲν κοστουμάκι τῆς ὥρας, μὲ γυριστὸ φωκὸλ — ἀπ' αὐτὰ ποῦ ὁ λαός μας τὰ λέγει ἐξυπνότατα *ἀλλὲ-ρετούρ*, — μὲ κόκκινην γραβάταν, μὲ ψάθαν *κανοτιὲ* καὶ μὲ μίαν λεπτὴν μαγγουρίτσαν. Τὸν ἐφαντάσθητε; Ἔ, αὐτὸς εἶνε ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* ὁ μικρότερος φοιτητής, ὄχι μόνον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλά, ὑποθέτω, καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα, — χάρις εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς πάντοτε θὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, ἔστω καὶ ἂν παρουσιασθῇ καὶ κανένας φοιτητὴς δωδεκαετής...

Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅσοι δὲν τὸν ξεύρετε, ὅτι ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* εἶνε πολὺ εὔγλωττος καὶ πολὺ ἔξυπνος. Ἐνῷ λοιπὸν τὸν ἔβλεπα μὲ τὰ κάπως ἀστεῖά του *πολιτικὰ* κ' ἐλυπούμην ποῦ δὲν ἦτο ἐκεῖ ὁ Βώττης νὰ τοῦ σκαρώσῃ τὴν γελοιογραφίαν του, ἐσυλλογίσθην νὰ τὸν ἐρωτήσω τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν, βέβαιος ὅτι θὰ ἤκουα εὔμορφα πράγματα. Παραδόξως ὅμως δὲν ἤκουσα τίποτε... Ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ μεταβολὴ δὲν τοῦ ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ φωκὸλ δὲν τὸν ἐνώχλησε οὔτε μίαν στιγμήν, καὶ ὅτι τὸ μπαστοῦνι τὸ ἐκρατοῦσε σὰ νὰ ἦτο... τρίπους ἐκ γενετῆς! Αὐτὸ δὲν σᾶς φαίνεται περίεργον; Σεῖς ὅσοι *πλέετε* ἀκόμη ἐλεύθερα εἰς τὰ πλατειὰ καὶ ἄνετα *ναυτικά* σας, δὲν νομίζετε ὅτι θὰ στενοχωρεθῆτε πολὺ ὅταν θὰ σᾶς μπλαστρώσουν μὲ τὰ στενὰ καὶ ἀλύγιστα *πολιτικά*, ὅταν θὰ σᾶς σφίξουν τὸν δυστυχῆ λαιμὸν μὲ τὸ στιλπνὸν ἐκεῖνο βασανιστήριον ποῦ λέγεται φωκὸλ ἀλλὲρετούρ;...

Ἐγὼ τοὐλάχιστον, μολονότι ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια, δὲν ξεχνῶ τὴν *ἀποπληξίαν* ποῦ ἐκινδύνευσα νὰ πάθω ὅταν ἐπρωτοφόρεσα τὸ ὑψηλὸν καὶ στενὸν ἐκεῖνο περιλαίμιον, ποῦ μὲ μετεμόρφωσε εἰς καμηλοπάρδαλιν. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ ὑπέφερα καὶ μάλιστα τὸ ἐκαμάρωσα· ἀλλ' εἰς τὰ μέσα τοῦ περιπάτου, — τὸ θυμοῦμαι καλά, — δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσω σπίτι καὶ νὰ τὸ πετάξω...

Μιὰ παροιμία ὅμως λέγει «πρὸς τὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος!» Καὶ *κάλλη* πιθανὸν νὰ μὴν εἶνε καθαυτὸ τὰ *πολιτικά*, ποῦ βέβαια δὲν ἔχουν τὴν χάριν τῶν *ναυτικῶν*, ἀλλ' εἶνε ἡ *ἀνδρικότης*, τὸ μεγαλεῖον, ἡ ὑπερηφάνεια. Καὶ δι' αὐτό, φαίνεται, τὰ παιδιὰ παραβλέπουν καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἀκόμη καὶ τὴν ἀσχημίαν, καὶ δὲν βλέπουν τὴν ὥραν πότε νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς ἄνδρας — ἔστω καὶ χωρὶς μουστάκι. — καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ποθητὴ αὐτὴ ὥρα, ὑποτάσσονται εἰς τὸ βασανιστήριον ἀγογγύστως καὶ οὔτε κἂν τὸ αἰσθάνονται καθόλου. Διαφορετικὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀναισθησίαν τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Δικεφάλου Ἀετοῦ*. Ἐκτὸς ἂν προσεποιεῖτο ὁ πονηρός, ἀπὸ φόβον μήπως τοῦ εἰποῦμεν ὅτι εἶνε ἀκόμη μικρὸς καὶ ἀνάξιος νὰ φορῇ πολιτικά...

Ὄχι δά! οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε τὸ ἀνάστημα μόνον δίδει αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ *Δικέφαλος Ἀετός*, εἶνε τώρα πλέον φοιτητής. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ αὐτό; Καὶ μαζὶ μὲ αὐτό, ποῖος θὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ συμπεριφέρεται ὡς φοιτητής; Ὥστε ἐλεύθερα εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι... τὸ φωκὸλ τὸν ἐνοχλεῖ.

Συλλογισθῆτε ὅμως: δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ εἶνε φοιτητής. Πολὺ ἐνωρὶς βγαίνουν τώρα τὰ παιδιά. Μετὰ τέσσαρα ἢ πέντε χρόνια, δηλαδὴ 18—19 ἐτῶν... παιδί, ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* θὰ εἰμπορῇ νὰ εἶνε διδάκτωρ τὰ Νομικά. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ ἔχωμεν διδάκτορας ὀκταετεῖς, ὡς τὸν Ἀμερικανὸν ἐκεῖνον περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἔλεγε προχθὲς ἡ Διάπλασις. Ἀλλὰ τότε θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ψηφισθῇ καὶ ἐδῶ Νόμος, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος πρὸ τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας. Καὶ ἴσως ἀφορμὴν εἰς αὐτὸν τὸν νόμον θὰ δώσῃ ὁ ἴδιος *Δικέφαλος Ἀετός*, ὁ σήμερον μικρότερος φοιτητὴς καὶ ὁ αὔριον μικρότερος δικηγόρος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Καὶ σαβουρωμένοι καὶ καλὰ ξεκουρασμένοι, ἐξαναπιάσαμεν τὰ κουπιά, καὶ ἀρκετὴν ὥραν τὸ ταξεῖδί μας ἐξηκολούθησε μέσα εἰς τὴν δροσιὰν ἐκείνην τῆς ὀάσεως, ὅπου αἱ πεταλουδίτσες μὲ τὰ κυανᾶ των στηθάκια, ἔπαιζαν τὸν κυνηγητὸ γύρω μας. Ἕνας παλαιὸς μῦλος, σκεπασμένος μὲ κισσὸν καὶ μὲ κληματίδας, ἦτο κρυμμένος ἐκεῖ μέσα, μισοχαλασμένος, καὶ εἶχε τὴν καλωσύνην ν' ἀφίνῃ ἐλεύθερον τὸν δρόμον διὰ νὰ γλυστρήσῃ ἡ βάρκα μας μέσα εἰς τὸ αὐλάκι ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ αἱ βροχαὶ τοῦ τελευταίου χειμῶνος. Δὲν ἔμενεν ἴχνος πλέον ἀπὸ τὸ γελοῖον ἐπεισόδιον τοῦ Κουδινιέ· πάλιν ἐξαναρχίζαμεν τὴν πορείαν μας μὲ τὸν φαιδρὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς πρώτης ἀναχωρήσεως· ὅλα μᾶς ἐκινοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον, καθὼς ἐπερνούσαμεν, ἡ παλαιὰ ἐκκλησία τοῦ Φλεὰκ καὶ ὁ μισοκρημνισμένος πύργος, ὅπου ἡ Ροζέττα μας, ρωμαντικὴ πάντοτε, ἤθελε νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ παίξῃ τὴν πυργοδέσποιναν, καὶ νὰ δεηθῇ εἰς τὰ ἐρείπια... Καί, ὡς ἀντίθεσις, τὸ ταχὺ τραῖνον ἐπέρασεν ὁρμητικώτατα τὴν σιδηρένιαν γέφυραν, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, μὲ τόσον φοβερὸν πάταγον, ὥστε ἡ Φρανσίνα ἔγινε κατακίτρινη καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφήν της.

«Ἔτσι ἀγκαλιασμένα τὰ δύο δίδυμα...» (Σελ. 349, στ. α'.)

Ἔτσι ἀγκαλιασμένα τὰ δύο δίδυμα ἐσχημάτιζαν τὴν θελκτικωτέραν εἰκόνα, ποῦ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ· καὶ χειροκροτήματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὴν ὄχθην διὰ τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα.

Παρεπλέαμεν ἕνα κῆπον μὲ αἰωνόβια δένδρα· εἰς τὰ ἀναχώματα τῆς ὄχθης, ποῦ κατέβαιναν ἀμφιθεατρικῶς ἕως τὸν ποταμόν, μία μεγάλη συντροφιὰ ἀπὸ νέας καὶ νέους μὲ κομψὰ φορέματα μᾶς ἐχαιρετοῦσαν μὲ φωνὰς καὶ χειρονομίας. Ὁ Γιώργης ἐσήκωσε τὴν σημαίαν, διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν χαιρετισμόν των, κ' ἐγὼ ἐτράβηξα μίαν κανονιάν, παρὰ τὸν κανονισμόν.

— Ἔ, ἔ! ἀπ' τὴ βάρκα! ἐφώναξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς περιέργους· ζυγῶστε κοντὰ νὰ χαιρετίσετε ἕνα ἀρχαιότερόν σας.

Καί, ἐπειδὴ ἐδιστάσαμεν λιγάκι, μὲ τὰ κουπιά μας *πτέρωσον*, ἕνας σημαιοφόρος τοῦ ναυτικοῦ κατέβη ἕως τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι.

— Ὡς σημαιοφόρος, εἶπε, διατάσσω τοὺς θωρακίτας ποῦ περνοῦν νὰ ζυγώσουν ἐδῶ καὶ νὰ ἔβγουν ἔξω διὰ νὰ παρακαθήσουν εἰς τὸ ταπεινὸν ἐξοχικὸν τραπέζι, τὸ ὁποῖον προσφέρουν οἱ πυργοδεσπόται τῆς Λαυρεντόνης εἰς τοὺς ἐπιβάτας τῆς *Φοιτητρίας*.

Ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν, δὲν ἐπετρέπετο πλέον δισταγμός. Ἐπηδήσαμεν εἰς τὴν ξηράν, καὶ ὁ ἀμφιτρύων μᾶς ἔδειξεν εἰς τὸ ἄνδηρον τὰ ἀγροτικὰ τραπέζια, γύρω εἰς τὰ ὁποῖα οἱ γελαστοὶ συνδαιτυμόνες μᾶς ἔκαμναν τόπον.

Ἐν τοσούτῳ ἡ μὶς Σίμψων ἐστέκετο μαρμαρωμένη μὲ μίαν ἀκινησίαν καὶ ἀκαμψίαν πολὺ δυσοίωνον· καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ αἱ μαθήτριαί της ἠθέλησαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν, τὰς ἐσταμάτησε μὲ ἕνα ξηρὸν καὶ προστατικὸν «Νό!»

— Τί τρέχει πάλιν, μὶς Σίμψων; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ πατέρας μας.

— Ἐκεῖνος ὁ κύριος συστημένος δὲν εἶνε εἰς ἡμᾶς... ἐγὼ δὲν γνωρίζω αὐτόν.

— Μὴν πειράζεσθε, διέκοψε γελῶν ὁ νέος. Κύριε, εὐαρεστηθῆτε νὰ παρουσιάσετε εἰς τὰς κυρίας τὸν Γκὺ Λαυρεντόνην, σημαιοφόρον τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἰδιοκτήτην τοῦ κήπου ὅπου ἀπεβιβάσθησαν.

— Καὶ εἰς ἐμέ, κύριε, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ πατέρας μου, ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι, μ' ὅλον τὸ κακὸν ἐξωτερικόν των καὶ τὴν ὕποπτον ἐνδυμασίαν των, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς *Φοιτητρίας* εἶνε ἔντιμοι ἄνθρωποι... Αἱ δεσποινίδες Μαρία-Ρόζα καὶ Φρανσίνα Λατερριέρ, ἀνεψιαί μου... Ἡ μὶς Ρεβέκκα Σίμψων...

— Μέλος τῆς προστατευτικῆς ἑταιρίας τῶν ζώων, διέκοψεν ἡ διδασκάλισσα, πάντοτε ἄκαμπτος, μὲ τὴν βρεττανικὴν ὑπεροψίαν της.

— Εἶμαι καταγοητευμένος διὰ τὴν γνωριμίαν σας, δεσποινίς, ἐχαιρέτισεν ὑποκλινέστατα ὁ σημαιοφόρος.

Καὶ ἔπειτα περιποιητικώτατος:

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν δεσποινίς, νὰ δεχθῆτε ἕνα ποτῆρι σαμπάνια...

— Δὲν γνωρίζω ἂν τὰ καταστατικά... ἔχω τιμὴν νὰ εἶμαι μέλος ὀκτὼ συλλόγων ἐγκρατείας... ἐτραύλισεν ἡ ἀξιοσέβαστος Ρεβέκκα, ἀμφιταλαντευομένη μεταξὺ τῆς λιχουδιᾶς της καὶ τῆς πίστεώς της πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τῶν διαφόρων συλλόγων της.

— Νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς... οἱ κανονισμοὶ ἔγιναν διὰ νὰ... παραβαίνωνται! — εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης.

Καί, γεμίζων τὰ ποτήρια μὲ ἐξαίρετον παγωμένην σαμπάνιαν, ἐπρόσθεσε φαιδρότατα:

— Πίνω ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς *Φοιτητρίας*.

Οἱ φαιδροί του συνδαιτυμόνες, συνέκρουσαν τὰ ποτήρια των μαζί μας.

— Πάντα πρύμα στὸ ταξεῖδί της!

Ἡ ἐγκάρδιος αὐτὴ ὑποδοχή, ἐκεῖνα τὰ φαγητά, τὸ λαμπρὸ κρασί, ἡ συντροφιὰ ἐκείνη πρὸ πάντων, ποῦ μᾶς ἔκαμνε τόσας περιποιήσεις, ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐφαίνοντο σὰν φαντασμαγορίες.

Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ οἱ πυργοδεσπόται τῆς Λαυρεντόνης ἐγνώριζαν τὴν ἱστορίαν μας καὶ τὰ σχέδιά μας;

Ὁ κ. Γκὺ μᾶς τὸ ἐξήγησε μὲ ὀλίγας λέξεις:

— Ὁμολογῶ, εἶπεν, ὅτι ἕως χθές, ἢ μᾶλλον ἕως προχθές, οὔτε ἐφανταζόμην ὅτι ὑπάρχουν οἱ τολμηροὶ θαλασσοπόροι τοῦ Μαὶν-Ρού. Ἂν καὶ εἴκοσι χιλιόμετρα μόνον μᾶς χωρίζουν, εἴμεθα ἄγνωστοι, ὅπως οἱ ἀντίποδες... Εὐτυχῶς ὑπάρχουν οἱ ἀγροτικοὶ ταχυδρόμοι, ποῦ ἔχουν μίαν πολυλογίαν, διασκεδαστικὴν πολλάκις. Ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὰς διη-

«Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια των μαζί μας...» (Σελ. 349. στ. γ'.)

γήσεις λοιπὸν ἑνὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πολυλογάδες ἔφθασεν εἰς τὴν Λαυρεντόνην ἡ φήμη διὰ τὴν σχεδιαζομένην ἐκστρατείαν τοῦ Μαὶν-Ροῦ, καὶ ἔτσι ἀπεφασίσαμεν ἡμεῖς ἐδῶ νὰ σᾶς χαιρετίσωμεν, καθὼς θὰ ἐπερνούσατε.

— Εἰς ὑγείαν λοιπὸν τοῦ ταχυδρόμου, ποῦ ἔγινεν αἴτιος νὰ εὕρωμεν τόσον εὐχάριστον ὑποδοχήν! ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Κ' ἐγὼ εὔχομαι νὰ ἐξακολουθήσουν αἱ σχέσεις ποῦ ἄρχισαν μὲ τόσον αἰσίους οἰωνούς, ἀπήντησεν ὁ Γκύ· ἐγὼ ἐπιστρέφω ἀπόψε εἰς τὴν Ροσφόρτην, τὸν ναύσταθμον ὅπου ὑπηρετῶ. Διατί νὰ μὴν ἔλθετε νὰ μὲ εὕρετε ἐκεῖ; Μὲ τί εὐχαρίστησιν θὰ σᾶς ὁδηγήσω νὰ περιεργασθῆτε τὸν ναύσταθμον, καὶ τὸ θωρηκτόν, ὅπου θ' ἀναλάβω ὑπηρεσίαν!

— Ὤ! μπαμπᾶ! εἴπαμεν ἡμεῖς μὲ παρακάλια, δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν τοῦ κ. σημαιοφόρου. Τί δόξα διὰ τὴν *Φοιτήτριαν* νὰ καταπλεύσῃ εἰς ἕνα πολεμικὸν ναύσταθμον!

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! ἀπήντησεν ὁ καλός μας πατέρας, ἀποφεύγων νὰ εἴπῃ ναὶ ἢ ὄχι· ἀλλὰ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ηὐχαρίστησε τὸν κ. Λαυρεντόνην, ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ ὡς συγκατάθεσις.

Ἡ μὶς Ρεβέκκα, μὲ μίαν στιβαρὰν χειραψίαν, ἀπεχαιρέτισε τὸν νέον ἀξιωματικόν, δηλώσασα εἰς αὐτὸν ὅτι, τὸ κατ' αὐτήν, ἦτο *βέρυ* εὐχαριστημένη ποῦ ἐγνώρισεν ἕνα τόσον τέλειον *τζέντλεμαν*.

«Ἐγὼ ὄχι ἤθελα... ἀπολύτως ὄχι...» (Σ. 350, στ. γ'.)

Μεταξύ μας,— τὰ καταστατικὰ τῶν συλλόγων τῆς ἐγκρατείας δὲν τὴν εἶχαν ἐμποδίσῃ νὰδειάσῃ ὀκτὼ ποτήρια σαμπάνιας (ὅσα δηλαδὴ ἦσαν καὶ τὰ καταστατικά), καὶ ἔβλεπε τῶρα τὴν ζωὴν μὲ ρόδινα χρώματα...

Μὲ λύπην μας ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸν φιλόξενον κῆπον, καὶ αἱ περιποιήσεις ποῦ ηὐρήκαμεν ἐκεῖ ἦσαν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ἀκολούθως συνεζητήσαμεν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς ἐκδρομῆς ἕως τὴν Ροσφόρτην, ὅταν ἔξαφνα, καθὼς ἐπερνούσαμεν κάτω ἀπὸ τὴν βαρεῖαν καὶ ὀγκώδη γέφυραν τοῦ Πόνς, μία σύγκρουσις ἐσταμάτησε τὴν βάρκα μας.

Εἴχαμεν πέσῃ εἰς τὰ ρηχά, ἐπάνω εἰς ἕνα στρῶμα ἀπὸ πετραδάκια. Μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας μας, ἡ *Φοιτήτρια* δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀπ' ἐναντίας τὰ σπρωξίματα, ποῦ ἐκάμναμεν μὲ τοὺς γάντζους, τὴν ἔκαμαν νὰ διπλαρώσῃ, καὶ ἐσώρευαν γύρω της ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφηναν οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ τραβηχθῇ.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία, διέταξεν ὁ Ἰάκωβος· πρέπει νὰ μποῦμε στὸ νερὸ καὶ νὰ σηκώσωμε στὰ χέρια τὴν Φοιτήτριαν.

Τὸ εἶπε κ' ἔγινε! Ἐβγάλαμε τὰ ὑποδήματά μας, ἀνεσηκώσαμεν τὰ παντελόνια μας κ' ἐμβήκαμεν εἰς τὸν ποτάμιν, ὅπου ἠρχίσαμεν τὰ τραβήγματα καὶ τὰ σκουντήματα τῆς βάρκας.

— Ἡ βάρκα εἶνε πολὺ βαρειά, εἶπεν ὁ Γιώργης, ἀπηλπισμένος. Τίποτε δὲν θὰ κάμωμεν, ἂν δὲν ἔβγουν ἔξω αἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ μὶς Σίμψων.

— Ἐγὼ ἔβγω ἔξω! διεμαρτυρήθη ἡ μὶς Ρεβέκκα.—Ἀποβάθρα δὲν ὑπάρχει!

Πραγματικῶς, εἰς τὰς δύο ὄχθας εὑρίσκονται ὑψηλοὶ τοῖχοι κήπου, γραφικώτατοι τὴν θέαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσφέρουν κανὲν μέσον ἀποβιβάσεως. Ἀλλως τε ἡ βάρκα ἐφαίνετο σὰν βιδωμένη εἰς τὴν κοίτην τοῦ στενοῦ αὔλακος· καὶ οἱ χασαμέρηδες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευθῇ ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, δὲν εἶχαν καμμίαν ὄρεξιν νὰ βοηθήσουν! Ἐγελοῦσαν μόνον εἰς βάρος μας, κ' ἐστοιχημάτιζαν μὲ τρόπον πολὺ πειρακτικὸν δι' ἡμᾶς:

— Θὰ ξεκολλήσουν ... δὲν θὰ ξεκολλήσουν!

Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσω, πρὸς δικαιολογίαν των, ὅτι, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ βραχοῦν.

Ἡ Μαρία-Ρόζα, πάντοτε γενναία, ἐπήδησεν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, κ' ἔφθασεν εἰς ἕνα τοιχάκι, ὁπωσδήποτε χαμηλότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοίχους, ὅπου ἐσκαρφάλωσεν ἐπιτηδειότατα.

— Ἔλα καὶ σύ, Φρανσίνα, ἐφώναξε· δὲν εἶνε διόλου δύσκολο. Θὰ σοῦ δώσω τὸ χέρι μου νὰ πιασθῇς, καὶ αἱ δύο μας θὰ τραβήξωμε τὴν *μπαρούμα* τῆς *Φοιτητρίας*.

Ἡ Φρανσίνα, ἀγωνιζομένη νὰ νικήσῃ τὴν δειλίαν της, ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὴν ἀδελφήν της, καὶ ἔπιασε μαζί της νὰ τραβήξῃ· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ σείσουν κἀν τὴν βάρκαν, ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη φορτωμένη μὲ τὴν μὶς Ρεβέκκαν.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ποῦ σᾶς ὁμιλῶ ἔτσι, μὶς Σίμψων, εἶπεν ὁ πατέρας μου. Τὸ βλέπετε καὶ μόνη σας: ἡ ἀνάγκη γίνεται νόμος. Πρέπει νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασιν καὶ νὰ μιμηθῆτε τὰς μαθητρίας σας.

— Ἐγὼ ὄχι ἤθελα... ἀπολύτως ὄχι...

— Λοιπὸν προτιμᾶτε νὰ ριζωθῆτε καταμεσῆς στὸ ποτάμι, εἶπεν ὁ Γιώργης ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν του· ἐγὼ ἐβαρέθηκα πιὰ νὰ σᾶς τραβῶ, χωρὶς νὰ κάμνω τίποτα.

— Προτιμῶ ἐγὼ ριζωθῶ παρὰ κινδυνεύσω ζωήν ἐμοῦ.

— Καλή μου μὶς Ρεβέκκα!... τὴν καθικέτευσαν τὰ δίδυμα.

— Ἀφίστε την, καλές μου κόρες! διέκοψεν ὁ μπαμπᾶς. Χάνομεν ἄδικα πολύτιμον καιρόν. Μὶς Σίμψων, ἄλλην μίαν φοράν, κάνετέ μας τὴν χάριν νὰ τὸ ἀποφασίσετε ἐπὶ τέλους!

— *Νό*!... ὄχι, λέγω!

— Λοιπόν! ἔλα, Γιώργη! ἔλα, Πέτρο! ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος. Ἂς σηκώσωμεν τὴν δεσποινίδα, διὰ νὰ τὴν σώσωμεν μὲ τὸ στανιό, ἀφοῦ δὲν θέλει!

Ὅταν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν φοβέραν, ἡ ἀνυπότακτος μὶς ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ σὰν τὸ παγώνι:

— Ὤ! *σόκιν... βέρυ σόκιν!*

Εἰς τὰ ξεφωνητά της οἱ χαχῆδες ἀπήντησαν ἀπὸ τὴν γέφυραν μὲ χάχανα καὶ χειροκροτήματα.

Τότε ἡ μὶς Σίμψων ἔστρεψεν ἐναντίον των τὸν θυμόν της.

— Αὐθόδεις! τοὺς ἐφώναξε. Κλείσετε στόματά σας! Εἴσθε ἀσεβέστατοι... ὄχι καλοὶ *τζέντλεμεν* πρὸς ὡραῖον φύλον...

Καί, ὑψαύχην, ὑπὸ τὸ ὁμαδὸν πῶρ τῶν ἀστείων πειραγμάτων, ἐπέρασε τὰ ρηχά, βρέχουσα, χωρὶς διόλου νὰ σύγκινηθῇ, τὰ μεγάλα της μποττίνια, ποῦ ἦσαν σχεδὸν ἀδιάβροχα, χάρις εἰς τοὺς τριπλοῦς πάτους των.

(Ἕπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Μ. Λαμπρυγιέρ].

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Μὲ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του.

Ὅταν ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἦτο ἀκόμη πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας, δηλαδὴ διάδοχος, ἦτο πολὺ καταδεκτικὸς μὲ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῷ ἔκαμνε περίπατον μὲ τὸ ἁμαξάκι του, μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ἐξοχήν του, εἶδε μίαν γρηοῦλα φορτωμένην μ' ἕνα βαρὺ καλάθι. Ἡ γρηοῦλα ἐφαίνετο κατακουρασμένη. Ἐσταμάτησε τότε ὁ πρίγκιψ, κατέβη ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι του καὶ ἀνέβασε εἰς αὐτὸ τὴν χωρικὴν νὰ καθήσῃ κοντά του. Καθὼς ἐπήγαιναν, τὴν ἠρώτησε τί εἶχε μέσα στὸ καλάθι της.

— Καλέ μου κύριε, ἀπαντᾷ ἡ γρηοῦλα, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐγνώριζε· ἔχω φρέσκα αὐγά, βούτυρο καὶ χορταρικά, καὶ τὰ πάω σπίτι μου, διὰ νὰ ἔβγω αὔριον νὰ τὰ πωλήσω.

— Λαμπρά, εἶπεν ὁ πρίγκιψ. Μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ φρέσκα αὐγά. Λοιπόν, ἂν μοῦ τὰ δώσῃς ὅλα, θὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου.

— Καὶ τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ ἡ κακομοῖρα, τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας σας;

— Ποιὸς ξέρει; εἶπεν ὁ πρίγκιψ γελαστός, ἂς κάμωμε αὐτὴ τὴν ἀλλαγιά, κ' ἔνοια σου!...

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ εἰς τὸ σπιτάκι τῆς γρηοῦλας, ὁ πρίγκιψ ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι του νὰ κρατήσῃ τὸ καλάθι, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο ἔδιδεν εἰς τὴν αὐγουλοῦ μίαν ὡραίαν χρυσῆν λίρον μὲ τὴν προτομὴν τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας.

Ἡ μουσικὴ καὶ τὰ ζῷα.

Ὁ μῦθος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐγοήτευε τὰ ζῷα μὲ τὴν λύραν του. Κάτι ἀνάλογον, ἀλλὰ πολὺ τραγικὸν διηγοῦνται αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀποδεικνύει ὅτι τὰ θηρία ἐξημερώνονται μὲ τὴν μουσικήν, καὶ μάλιστα μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἡ κυρία Ὀντεργουίδ, σύζυγος ἑνὸς πλουσίου Ἀμερικανοῦ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἐταξείδευεν εἰς τὰ Μέλανα Ὄρη, κοντὰ εἰς τὸ Μεξικόν. Ἔχασε τὸν δρόμον της ἕνα ἀπόγευμα, καὶ, καθὼς ἐνύκτωνε, εἶδεν ἐξαφνα ἕνα μεγάλον ἀμερικανικὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος ὥρμησεν ἐναντίον της καὶ τὴν ἀνέτρεψε. Μ' ὅλον τὸν τρόμον της, ἡ Ἀμερικανὶς ἐνθυμήθη τὸν Ὀρφέα, καὶ ἤρχισε τὸ τραγοῦδι. Ἐτραγούδησεν ἕνα κομμάτι μελοδράματος, ἔπειτα ἄλλο, καὶ ἐξηκολούθησεν ὅλην τὴν νύκτα νὰ τραγουδῇ χωρὶς διακοπήν. Ὁ λέων εἶχε βαλμένα ἐπάνω της τὰ νύχια του διὰ νὰ τὴν σχίσῃ· ὅσον ἤκουεν ὅμως τὰ τραγούδια, ἔμενεν ἀκίνητος, γοητευμένος...

Τὰ ξημερώματα, ὁ σύζυγός της, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ τραγοῦδι, κατώρθωσε νὰ τὴν εὕρῃ εἰς ἐκείνην τὴν φοβερὰν θέσιν. Ἤψωσε τὸ τουφέκι του καὶ ἐσκόπευσε. Ἐσκόπευσε μάλιστα τόσον καλά, ὥστε ἔρριψε νεκρὸν τὸν λέοντα μὲ τὴν πρώτην βολήν, καὶ ἔσωσε τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία, τότε πλέον, ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν εἶχε χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμὸς» [5ε] ἐνέγραψε διὰ τὸ ἔτος 1906 τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 συσταθεῖσαν ἄπορον κόρην ἐν Κερκύρᾳ. Τὰ συγχαρητήρια μου εἰς τὰ λαμπρὰ μέλη τοῦ «Ἑλληνισμοῦ».

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Ἤρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἀνανεώσεις τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ ἔτος 1907, τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Οὕτω αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των ἡ *Χιονισμένη Περιστερά*, τὸ *Ἀσβεστικὸν Ἄνθος* καὶ ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης*. Σημειώσατε ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶνε οἱ πρῶτοι, ἀλλὰ οἱ πεντηκοστοί.

Ἐπίσης, κατόπι τῆς τελευταίας μου παρακλήσεως, ἤρχισαν καὶ οἱ καθυστεροῦντες νὰ στέλλουν τὰς συνδρομάς των. Τοὺς εὐχαριστῶ, διότι πολὺ μ' εὐκολύνουν εἰς τὰ ἔργον μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ σπεύσουν καὶ οἱ ἐπίλοιποι, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε εἷς καθυστερῶν τὴν συνδρομήν. Καὶ εἶνε, πιστεύσατε, μεγάλη ἀμαρτία νὰ καθυστερῇ κανεὶς τὴν συνδρομήν του εἰς περιοδικὸν ὡς τὸ ἰδικόν μας, τόσῳ τερπνὸν καὶ χρήσιμον ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ τόσῳ πλούσιον εἰς ἔξοδα καὶ πτωχὸν εἰς πόρους ἀφ' ἑτέρου.

Πρώτη-πρώτη μοῦ ἦλθε διὰ τὴν 23ην Κυριακὴν ἡ ἀπάντησις τῆς *Κυρίας Σκαρφαλόστρας*. "Ἂς σπεύσουν καὶ οἱ ἄλλοι διὰ νὰ μὴ μείνουν ἔξω, διότι καθὼς σᾶς εἶπα, αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ πράγματα εἶνε βιαστικά...

Τὸ ὅτι εἶσαι λιγάκι τεμπέλα, τὸ εἶπα *Αἰμυλία Εἰμαρμένη*· ἀλλὰ τὸ ἀοῦρ κι' αὐτὴ μ' ἐσκότισεν δὲν τὸ εἶπα· διότι αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν, καὶ χαίρω πολὺ ποῦ ἐπέρασε πιὰ τὸ καλοκαῖρι μὲ τὲς τεμπελιές του καὶ ἦλθεν ὁ χειμὼν μὲ τὴν φιλεργίαν του...

Σᾶς εὐχόμαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὸ Κάϊρον, *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*, καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου διὰ τὸ Γυμνάσιον. Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ αὐτοζωγραφική σου. Ἀλήθεια, τί κρίμα νὰ μὴ προφθάσετε νὰ βγῆτε στὰς Ἀθήνας!

Χαίρω πολύ, *Εὔοσμον Κρίνον*, ποῦ ἐξ αἰτίας μου ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* κ' ἔγινατε στενώταται φίλαι, ἂν καὶ μακρύθεν. Κάποτε ἴσως θὰ ἰδωθῆτε καὶ ἐκ τοῦ πλησίον, διότι μόνον «βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει»...

Μαύρη Μάσκα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸ Ἀθεσπίθωμα θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς ὀλίγου, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Νὰ μία ποῦ κρατεῖ τὴν ὑπόσχεσίν της: ἡ *Αὔρα τοῦ Πηλίου*. Μοῦ ὑπεσχέθη διὰ δελταρίου ὅτι, θὰ μοῦ γράψῃ, καὶ εὐθὺς ἔλαβα μίαν ἐπιστολήν της ἐκτενῆ καὶ ὡραιοτάτην. Τῆς ἔστειλα τὰς ἀγγελίας ποῦ μοῦ ἐζήτησε καὶ τὴν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας της· τῆς εὔχομαι δὲ τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἑορτήν της εἰς τὴν Ἑλλάδα...

Ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψετε καὶ τὴν «κασαιαρχίαν» σας, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* καὶ Σα, διὰ νὰ μάθω κ' ἐγὼ πρῶτα τὴν χαριτωμένην αὐτὴν λέξιν τῆς διαλέκτου σας, καὶ δεύτερον μὲ ποτὲς ἔχω νὰ κάμω. Ὡραῖα! πολὺ ὡραῖα! Πρῶτο γαλλικὸ μάθημα, καὶ σεῖς γέλια στὴν αὐλή! Ἀχ, νὰ ἤξερα τὴν ἐπιμελήτριά σας νὰ τῆς τὰ πῶ!

Βεβαίως, τὸ ἴδιον εἶνε καὶ τὰ κρητικὰ γραμματόσημα, *Ἱππότα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*. Τὸ «κατοικημένον ἄνθος» πολὺ εὔμορφον· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ δημοσιεύσω; Μήπως δημοσιεύω εἰκόνας μὲ χρώματα; Θὰ μοῦ πῆς ὅτι ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἕνα παράρτημα λιθογραφημένον. Ἀλλὰ ξεύρεις τί θὰ ἐκότιζε; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω!...

Γνωρίζω, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, μὲ πόσην ἀκρίβειαν καὶ ταχύτητα ἀποδίδεις τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν· μὴν ἀνησυχῆς· ἄλλως τε εἶνε εὔκολον νὰ μάθῃ καὶ ἡ *Ἰωάννα Δάρκ*, ὅτι ἀργήσες νὰ τῆς στείλῃς—ἢ μᾶλλον ὅτι ἐφάνης καθυστεροῦσα,—ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ποῦ ἔστειλες ἐχάθη.

Γυμνάσιον Μυτιλήνης, ἀφοῦ οἱ μῆνες ποῦ δὲν μοῦ γράφεις σοῦ φαίνονται αἰῶνες, γράφε μου τώρα συχνά. Ἴσως ἂν ἐπεξειργάζεσο τὴν εἰκόνα σου περισσότερον, θὰ ἔπαιρνες καὶ Γ'. Βραβεῖον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ τὸ κάμῃς ἄλλην φορὰν· δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἔκαμαν πολὺ καλὰ ὅλοι αὐτοί, *Φεγγαρόπαιδο*, ποῦ ἐπροτίμησαν νὰ εἰσέλθουν ἀπὸ τώρα εἰς τὴν *Ἐμπορικὴν Σχολὴν* καὶ νὰ λάβουν παίδευσιν πρακτικήν, ἡ ὁποία ἁρμόζει εἰς τὴν ἐποχήν μας. Χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὸν *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνετε καλοὶ φίλοι.

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, διὰ τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς ἀδελφῆς σου. Τί σκληρὸν πρᾶγμα! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ δείχνωμεν τόσην ἀπελπισίαν!...

«Τὸ *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, βλέπον πραγματοποιούμενον τὸ Ὄνειρόν του, φοβεῖται μήπως εἶνε Ὄνειρον καὶ ὄχι πραγματικότης. Ἐπῆρε θὰ σοῦ φανῇ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή μου, φυσικὰ ἀφοῦ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σημερινό μου κεφάλι, τὸ ὁποῖον εἶνε ξηρόν, ἔκθαμβον, ἀπολιθωμένον.» Διατί, τὸ ἐννοεῖτε; ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ Α' Βραβείου τῆς 22 Κυριακῆς, —διὰ τὸ ὁποῖον ἔστειλα εἰς τὸ *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος* τοὺς ζητηθέντας τρεῖς τόμους καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν τοῦ γρήγορα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ψυχὴ Τρικυμία*, *Ἀνθοῦσα Νεότης*, *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, *Ἄγγελος Αὐγερινός*, *Φλοισβίζον Ρυάκιον*, *Κροκόπεπλος Ἠώς* καὶ *Δροσολουσμένη Χρυσαυγή*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Βόρειον Σέλας*, κ. (Α. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ· δὲν εἰμπορῶ νὰ σ' εὐκολύνω διὰ νὰ εὕρῃς τὸ ψευδ. τῆς Β. Κ. διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά·) *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου*, κ. (Β. Ξ. Α.) *Χρυσάκτινη Ἀύγή*, κ. (!!! Ἔκαμες πολὺ καλὰ ἀνὰ ἐπεκτείνῃς ὀλίγον τὰ δρία· τὸ «χρυσάκτινος» εἶνε λάθος· ἢ *χρυσάκτιν* θὰ πῆς, κατὰ τὴν ἀργαίαν, ἢ *χρυσάκτινη* κατὰ τὴν νέαν γλῶσσαν·) *Ἑλληνικὴ Πατρίς*, α. (Κ;) καὶ *Φιλόπατρις Ἑλλὴν*, α. (Κ. Φ. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνά.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸν *Ἀνῆβαν τὸν Καρχηδόνιον* καὶ *Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν*—ἡ *Βροντὴ τοῦ Διὸς* μὲ τὸ *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, *Αἴθερα*, *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*—ἡ *Χάμκω* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Ἀριελ*, *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, *Λευκοκύμαντον Αἰγαλὸν* καὶ *Διπλωμάτην*—ἡ *Γοργόφτερη Νίκη* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ζανθούλαν*, *Γόνδολαν τῆς Βενετίας*, *Ἐπίγειον Ἄγγελον*, *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*—ἡ *Αὔρα τοῦ Βερμίου* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου* καὶ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*—ὁ *Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν*, *Ἐθνικὴν Ἀμυναν*, *Ἀφρόκρινο*, *Ψαμάκι* καὶ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*—τὸ *Ἱερὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἔθνους* μὲ τὸν *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα*—ἡ *Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* καὶ *Ἄπτερον Νίκην*—ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Συριανὴν Ζανθούλαν* καὶ *Ἄλκιμον Νεότητα*—τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* μὲ τὴν *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν*, *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας*, *Εἰμαρμένην*, *Ἑωαὶνὴν Ἑσπέραν* καὶ *Αἰθέριον Πλάσμα*—ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* καὶ *Ταπεινὸν Μενεξέν*—ἡ *Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ* μὲ τὸ *Ζανθὸ Διαβολάκι* καὶ *Διαβα-*

τικό Περιστεράκι.—ἡ *Νύξ τῆς Καστέλλας* μὲ τὴν *Εἱμαρμένην*, *Ἀριελ*, *Ὄνειρον Παρθένου*, *Ψωμάκι* καὶ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*—ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Εἱμαρμένην*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Δροσόλουστον Λυκαυγές*, *Διαβατικὸ Περιστεράκι* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Ἄφραν* καὶ *Πάξ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γαλήνην* (ἐστάλησαν 26—42 εἰς τὸν Α. Κ. Γ.) *Γερω-Δῆμον* (ἔχει καλῶς) *Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν* (ἔστειλα· πῶς εἶνε τώρα ἡ ἀδελφούλα σου;) *Μικρὸν Σουλιώτην* (ἔστειλα) *Νυκτερινὴν Δρόσον* (ἔχει καλῶς) *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* (πολὺ καλὸ τὸ ποιηματάκι σου διὰ τὴν Ἑλλάδα) *Μέγαν Κωνσταντῖνον* (πῶς σοῦ ἐφάνη λοιπὸν τὸ διπλό;) *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ ψευδώνυμα ὡραιοτάτη) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς περιέργους πληροφορίας...) *Κόρμεν* (ἔστειλα) *Ἀγνὴν Καρδίαν* (τί εἶνε πάλιν αὐτά; δὲν εἶδες ὅτι ἕνα Σάββατον δὲν ἐξεδόθη φύλλον, καὶ τὸ ἄλλο ἐξεδόθη διπλοῦν;) *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* (ἀλ' αὐτὰ ποῦ γράφεις ἔγιναν χαρὰ ἀπερίγραπτος!) *Μετανάστην* (τὸ φύλλον στέλλεται τακτικὰ· ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ λαμβάνεις) *Νηρηΐδα* τοῦ *Εὐρώτα* (κάθε πρῶτο δύσκολο· εἶδες ὅμως πῶς συνειθίζει κανεὶς ἀμέσως;) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (πολὺ μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ φίλου μας) *Ὀνειροπόλον Θυρεᾶτιν* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (ἔστειλα εἰς Πειραιᾶ διὰ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* τὰ φύλλα 26—43) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἐν Παιδ. Πνεῦμα σου ἔμμετρον, τὸ εἶχα φυλάξῃ νὰ τὸ δημοσιεύσω καὶ τὸ ἔχασα· στεῖλέ μου τα, σὲ παρακαλῶ, ἐκ νέου) *Ροδίαν* (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, γράφε μου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) *Πρώτομαγιάν* (φαντάζομαι τὴν χαρά σου ὕστερ' ἀπὸ τέτοιον ἀποκλεισμόν!) *Παιδικὴν Ἀνάμνησιν* (κατενθουσιασμένην μὲ τὴν 22αν Κυριακήν) *Χλόην*, *Χρυσανγήν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27ην Σεπτεμβρίου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

Ἓν ἀπὸ τὰ τελειότερα ἱδρύματα τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀναντιρρήτως καὶ τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ (ὁδὸς Φειδίου, 3) τὸ συντηρούμενον ὑπὸ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἀπόλλωνος». Φέτος μάλιστα ἐτελειοποιήθη ἀκόμη περισσότερον, συμπληρώσαν τὸ προσωπικόν του διὰ πρώτης τάξεως καθηγητῶν. Οὕτω, ἐκτὸς τῆς κ. Αἴνας φὸν Λόττνερ (πιάνο), τοῦ κ. Μπέμμερ (βιολονσέλον, χορῳδία καὶ συμφωνικὴ μουσική,—musique d' ensemble), τοῦ κ. Δελίου (ἁρμονία) κτλ. κτλ. προσελήφθησαν διὰ τὸ βιολίον ὁ κ. Σοῦλτσε, Γερμανὸς καθηγητής, καὶ ἡ κ. Φωκᾶ ἡ ἔξοχος ἀοιδός, διὰ τὴν ᾠδικήν. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ σπουδάσῃ μουσικὴν θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς, δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ μὲ πᾶσαν πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τόσον εἰς τὴν ὑπέροχον διευθύντριαν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν τέλειον προσωπικόν. Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ὠδείου.

Τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ, λειτουργοῦν ἀπὸ ἑξαετίας, ἔχει μαθητὰς καὶ μαθητρίας πολυπληθεῖς, ἐκ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν. Χάριν δὲ αὐτῶν ἐκδίδει καὶ μηνιαῖον μουσικὸν περιοδικόν, τὸν «Ἀπόλλωνα», μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

537. *Δεξίγριφος.*

Μιὰ 'μέραν ἀνοιξιάτικη,
Ἔξω περιδιαβάζω,
Καὶ κόβω ἕνα μυριστικὸ
Τοῦ κήπου λουλουδάκι·
Πιὸ κάτω κόβω κι' ἄλλο ἕν,
Τὰ δυὸ μαζὶ τὰ βάζω...
Μ' ἀντὶ νὰ ἰδῶ στὸ χέρι μου
Ὡραῖο μπουκετάκι,
Κῆπος, λουλούδια χάνονται,
Καὶ θάλασσα θαυμάζω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τοῦ Μέλλοντος

538. *Συλλαβόγριφος.*

Τρία γράμματα ἑνώνεις; Αἰωνία τους ἡ μνήμη!
Θὰ χαθοῦνε γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σπουδαία Ἐπι-
[στήμη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

539. *Στοιχειόγριφος.*

Εἶμαι νῆσος μακρινή
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Γίνομ' ἄγριο ποολί,
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πάξ

540. *Μωσαϊκόν.*

Ἐντὸς τῶν λέξεων τούτων κρύπτεται βασιλόπαις Θηβαῖος γνωστότατος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης

541. *Συλλαβικὸς Ρόμβος.*

★ = Γαλλικὸν γράμμα.
★ ★ ★ = Ἀριθμός.
★ ★ ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἀμερικῆς.
★ ★ ★ = Πτηνόν.
★ = Φθόγγος.

(Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβήν.) Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡροῦς

542. *Ἐπιγραφή.*

Ι Ε Ν Ω Ρ Ε Μ Η
Ε Ν Ε Δ Ι Μ Ω Ψ
Ο Λ Α Φ Ε Κ Σ Ο
Ρ Π Ο Τ Γ Ο Λ Υ
Κ Σ Γ Ο Τ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

543. *Ἐρώτησις.*

Ποῖος ποτὲ ἀλέκτωρ φωνήσας ἠκούσθη ὑφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς γῆς;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φεγγαρόπαιδο

544. *Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος.*

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ σειρὰ εἰς ἕκαστον σῶρον δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσε πέντε λέξεις, τάρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ ποτελοῦν νῆσον Εὐρωπαϊκήν:

ρμθ-πρ-ρξνλ-γτμ-μσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

545. *Φωνηεντόλιπον.*

κτ-πτ-τ-γνρ-κ-πτ-τν-λνρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

546. *Γρίφος.*

α ιν ιν ι ι δο δο
Λ μ ξος
α α ιν ιν ι ι δο δο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δρακέτου Λ[illegible]υ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου δέ.

425. Μικροσκόπιον (μικρός, κώπη, ὄν.)—426. Πνὺξ-νύξ.—427. Σπάρτη-ράπτης.—428. Αἴνιγμα (Σιγμα-ιγμα-ἐν.)

429.
Ι Κ Α Ρ Ο Σ
Ο Ε Π Κ
Σ Α Ρ Ω Μ Α Υ
Ι Ε Ν Θ
Ν Υ Δ Η
Δ Σ Κ Υ Ρ Ο Σ
Ω Υ Ο Υ
Ν Α Ρ Δ Ο Σ

430—432. 1. Ἤχος, ἦλος, ἕλος, μέλος. 2. Μέλος, ἕλος, ἄλλος, ἄλας, ἄλλα, ἅμα, ἅμα. 3. Ἄσμα, ἅμα, ἄλλα, ἄλας, ἄλλος, ὅλος, ὅσος, νόσος, νῆσος, Ρῆσος, Ρῆνος, ὑρῆνος...—433—437. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Δ, Κ: *Δανκός, κίδαρις, δίκαιος, κλάδος, Κνίδος*.—438. ΗΡΟΔΟΤΟΣ (Ἥρα, ΤΡοία, πρΟς, ΠίνΔος, ΑἴολΟς, ΚάρυΣΤος, ΤάρανδΟς, ΚισσαδοΣ.)—439. Νίψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν.—440. *Ὁ Δαφαγέτης ἐποιέμησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν* (ὅλα φάγετ' εἰς-ἐπ' ολ ἔμ εἰς ἐν-εἰς τὴν-α μὲ ρι-κὴν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ἀηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ *Γιάννη Περγιαλίτη*, (Ι. Γ. Γιαννούκου.) Κομψότατον τομίδιον ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου. Πωλεῖται φρ. 2 καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ταξειδίου μου, χαιρετῶ τὸ ἀγαπητὸν Φαιδρόν μας Κράτος καὶ τὸ εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ συγχαρητήριά του. Ἰδιαιτέρους χαιρετισμοὺς καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας στὸν *Διπλωμάτην*, τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργόν μας. Ἐπίσης εὐχαριστῶ συγχαρέντας με ἐπὶ βραβεύσει: *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*.—*Ἐθνικὸν Ὄνειρον*. *(Ϛ'—209)*

Ἀπερχόμενος ἐκ Χίου πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν μου ἀποχαιρετῶ πάντας τοὺς φίλους μοῦ καὶ φίλας μου, ἰδιαιτέρως Ζαχαρίαν Καββαλιώτην καὶ Ἀντώνιον Μούγιαν.—*Ἀντώνιος Κοντιλάκης*. *(Ϛ'—210)*

Συγχαίρω *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* εἰσαχθέντα ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ.—*Πρόην Φεγγαρόπαιδο*. *(Ϛ'—211)*

Ἀναγνοῦσα ὑμετέραν παράκλησιν, *Ὕμνε τῆς Ἐλευθερίας* ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν θερμοτάτην ὑποστήριξιν ὅπως πρωτεύσητε Δημοψηφίσματι ψευδωνύμων.—*Ψωμάκι*. *(Ϛ'—212)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια, *Ἑλληνικὲ Παιᾶν*, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ. Ἂν ἀνακαλύψῃς τὴν *Μαύρην Μάσκαν* μὴ τὴν ἀποκαλύψῃς στὸ *Φεγγαρόπαιδο*...—*Ἄγγελος Αὐγερινός*. *(Ϛ'—213)*

Χίλιες θερμὲς εὐχές, κι' ἕνα γλυκὸ φιλάκι δέξου ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει σου, *Γλυκὸ Φιλάκι*.—*Ἄγγελος Αὐγερινός*. *(Ϛ'—214)*

Καὶ ἐγὼ σὲ συγχαίρω, ὦ *Διπλωμάτα*, διὰ τὴν μετὰ τοῦ παναμᾶ ἐπιτυχίαν τῆς φωτογραφίας σου!—*Ψυχικὴ Τοικυμία*. *(Ϛ'—215)*

Ἠλλαξα διεύθυνσιν. *Τυδεύς* *(Ϛ'—216)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.